

Omgekeerde Assepoester

Er was eens een hele ongelukkige jongen. Zijn vader was gestorven en zijn moeder was thuisgekomen met een andere man, een weduwnaar met twee zonen. Zijn nieuwe stiefvader vond de jongen helemaal niet aardig. Alle goede dingen, alle lieve woorden en privileges waren voor zijn eigen zonen. Zij kregen modieuze kleren, kostelijk eten en traktaties. Maar de arme, ongelukkige jongen kreeg helemaal niets. Hij kreeg geen mooie kleren, maar de afdankertjes van zijn stiefbroers. Geen overheerlijk eten, alleen maar etensrestjes. Hij had geen privileges en zelfs geen rust, want hij moest de hele dag hard werken. Hij moest boodschappen doen, koken, kleren wassen en het hele huis schoon houden. Alleen 's avonds mocht hij een tijdje bij de as van het keukenvuur zitten.

Tijdens deze lange, eenzame avonden huilde hij veel en praatte hij tegen de kat. De kat zei "Miauw", wat eigenlijk "Kop op! Jij hebt iets wat je stiefbroers niet hebben, en dat is schoonheid" betekende.

Wat de kat zei was waar. Zelfs gekleed in vossen en met een gezicht vies van de as, was hij een aantrekkelijke jongeman. Zijn stiefbroers waren zelfs met hun elegante kleren nog altijd lompe en lelijke en zouden dat ook altijd zijn.

Op een dag kwamen er schitterende nieuwe kleren, schoenen en juwelen aan bij het huis. De koningin hield een bal en de stiefbroers zouden erheen gaan. Ze stonden voortdurend voor de spiegel. De jongen moest ze helpen al die mooie kleren aantrekken. Hij durfde niet "En ik dan?" te vragen, want hij wist heel goed wat het antwoord zou zijn. "Jij? Lieve jongen, jij blijft thuis om de afwas te doen, de vloer te boenen en de bedden van je stiefbroers op te maken. Als ze terug komen zullen ze erg moe zijn en naar bed willen."

Nadat de broers en hun vader waren vertrokken naar het bal, veegde de jongen zijn tranen weg en verzuchtte tegen de kat "Ik ben zo ongelukkig!" en de kat miauwde klagend.

Plots was er een lichtflits in de keuken en verscheen er een fee. "Schrik niet, lieve jongen!" zei de fee. "De wind heeft me jouw zuchten gebracht. Ik weet dat je graag naar het bal zou gaan. En ik zal ervoor zorgen!"

"Dat kan toch niet in deze vossen," antwoordde de arme jongen. "De knechten zullen me wegsturen!" De fee glimlachte. Met een snelle beweging van zijn toverstok had de arme jongen opeens de meest schitterende kleren aan, de mooiste die ooit in het land gezien waren.

“Nu we hebben besloten wat je aan moet,” zei de fee, “moeten we voor een koets zorgen. Een echte heer zou nooit te voet naar een bal gaan. Breng me vlug een pompoen!” beval hij.

“Oh, natuurlijk,” zei de arme jongen en hij rende weg.

Toen draaide de fee zich om naar de kat. “Breng me zeven muizen!”

De arme jongen kwam al snel terug met een mooie pompoen en de kat kwam terug met zeven muizen die ze in de kelder had gevangen. “Goed zo!” riep de fee uit. Met een snelle beweging van zijn toverstok – onvoorstelbaar! – veranderde de pompoen in een schitterende koets en veranderden zes van de muizen in witte paarden. De zevende muis werd een koetsier met een schitterende jurk aan en een zweep in haar handen. De arme jongen kon zijn ogen niet geloven.

“Ik zal je introduceren aan het hof. Je zult al snel merken dat de prinses, voor wie het bal wordt gehouden, betoverd zal zijn door je schoonheid. Maar let op! Je moet het bal om middernacht verlaten en terug naar huis gaan. Want dan eindigt de spreuk. De koets verandert weer terug in een pompoen en de paarden en de koetsier zullen weer in muizen veranderen. Jij zult weer vodden en klompen aanhebben, in plaats van deze schitterende dansschoenen! Heb je dat begrepen?”

De jongen glimlachte. “Ja, ik heb het begrepen!”

Toen de jongen binnenkwam in de balzaal van het paleis viel er een stilte. Iedereen stopte met praten om zijn elegantie, zijn schoonheid en zijn sierlijkheid te bewonderen.

“Wie zou dat zijn?” vroegen de mensen aan elkaar. Ook de twee stiefbroers vroegen zich af wie de nieuwkomer was, want ze zouden nooit van z’n leven hebben geraden dat die mooie jongen in werkelijkheid hun stiefbroer- die met de kat praatte- was!

Toen liet de prinses haar oog vallen op zijn schoonheid. Ze liep op hem af, maakte een reverentie en vroeg hem ten dans. En tot de teleurstelling van alle andere jongeheren, danste ze de hele avond met de jongen.

“Wie ben je, mooie jongen?” bleef de prinses hem vragen.

Maar de arme jongen antwoordde alleen maar: “Wat maakt het uit wie ik ben! U zult me toch nooit meer terug zien.”

“Oh, maar ik weet zeker dat ik je terug zal zien,” antwoordde ze.

De jongen had een geweldige tijd op het bal, maar opeens hoorde hij de klok luiden: de eerste slag van middernacht! Hij herinnerde zich wat de fee had gezegd en zonder afscheid te nemen gleed hij uit de armen van de prinses en rende de trappen af. Tijdens het rennen verloor hij een van zijn dansschoenen, maar hij overwoog geen moment om hem op te rapen! Als de laatste slag van middernacht zou klinken... oh, wat zou dat een ramp zijn! Hij vluchtte weg en verdween in de nacht.

De prinses, die nu smoorverliefd op hem was, raapte zijn dansschoen op en verklaarde dat zij met de man zou trouwen die de schoen paste. Ze zei tegen haar dienaressen: "Doorzoek het hele land en vind de jongen die deze schoen past. Ik zal niet rusten voor ik hem gevonden heb!" Dus lieten de dienaressen elke jongen uit het land de schoen passen.

Toen een dienaar aankwam bij het huis waar de jongen met zijn stiefvader en stiefbroers woonde, vroeg ze of de jongens uit het huis de schoen wilden passen. De twee stiefbroers kregen nog niet eens een teen in de schoen. Toen de dienaar vroeg of er nog andere jonge mannen in het huis woonden, zei de stiefvader "nee." Maar de kat vroeg haar aandacht door aan haar broekspijpen te trekken en trok haar mee naar de keuken.

Daar zat de arme jongen bij de as. De dienaar liet hem de schoen passen en tot haar verbazing paste de schoen perfect.

"Die vreselijke, vieze jongen kan niet op het bal geweest zijn!" riep de stiefvader uit. "Zeg de prinses dat ze met één van mijn twee zonen moet trouwen. Kun je niet zien hoe lelijk die jongen is? Kijk dan!"

Opeens hield hij op met praten, want de fee was verschenen.

"Dat is genoeg!" riep hij uit en hij hief zijn toverstok op. Opeens had de jongen een schitterende outfit aan en hij straalde, jong en aantrekkelijk. Zijn stiefvader en zijn stiefbroers staarden hem verbaasd aan en de dienaar zei: "Kom mee met mij, mooie jongen! De prinses wacht op je om je haar verlovingsring te geven!" Dus ging de jongen vrolijk met haar mee. De prinses trouwde een paar dagen later met hem en ze leefden nog lang en gelukkig.

En de kat? Zij zei alleen maar "Miauw!"